

dustöö, mille tulemusena ilmus üle 50 publikatsiooni. Sel ajal kerkisid esile tema organisaatorivõimed, mis leidsid rakendust nii laboratooriumi tööd juhtides kui ka elektrokeemiakonverentside organiseerimisel ning kuluvad praegugi ära keemiaseltsis ning ametiühingus.

Elu keerdkäigud, millega kaasnes teaduslaboratooriumide likvideerimine Tartu Ülikoolis, viisid Marju Salve 1994. aastal kooli inglise keelt õpetama. Saatusel tahtel tuli ta poole aasta pärast tagasi keemiahoonesse, nüüd aga juba raamatukoguhoidjana. Selgus, et selle üle võivad keemikud vaid rõõmu tunda. Marju teab omast käest, et keemikul peab raamat kui mitte käeulatuses, siis vähemalt kõrvalruumis kättesaadav olema. Tänu Marjule asub suurem osa keemikutele igapäevaselt vajalikust kirjandusest ka veel praegu keemiahoones. Üliõpilaste jaoks on Marju Salve aga kujunenud oluliseks lisajuhendajaks. Marju aitab leida soovitud raamatu kas või kaanevärvi järgi, aga peale selle oskab soovitada sinna kõrvale mitut teist. Marju aitab tõlkida sünteesijuhendeid vene, inglise ja saksa keelest. Marju annab nõu ka keemiaalaste mõtete inglise keelde valamisel. Marjuga võib rääkida igasugustest muudestki probleemidest, mis raamatute ja keemiaga kuidagi seotud pole. Aga samavõrra on Marju karm, kui keegi, olgu ta üliõpilane või professor, paljudele vajaliku raamatu õigel ajal tagastamata unustab. Juhtub sedagi, kui vaja, et Marju toob raamatu ise raamatukokku tagasi.

Marju on olnud üsna peavalutekitav nii mõnelegi ülemusele ja kaastöötajale, sest on nimetanud asju ikka õige nimega, mitte vastavalt sellele, mis talle isiklikult kasulikum oleks. Marju võib tunduda karm inimese jaoks, kes teda ei tunne. Tegelikult on Marju lõputult abivalmis, entusiastlik ja optimismi sisendav kaaslane kõigi jaoks, kes seda hinnata oskavad.

Karmen Lust

MARE VADI 60

Mare Vadi sündis 2. augustil 1942. aastal. 1961–1967 õppis ta Tartu Riiklikus Ülikoolis raamatukogundust ja bibliograafiat (kaugõppes).

1962. aastal tuli Mare raamatukogusse tööle. Alates 1976. aastast töötab Mare kataloogijana. See amet nõuab täpsust ja tähelepanu, vastutus-tunnet ja rahulikku meelt. Ja just sellised omadused ongi Marel. Rahulikult, otsekui märkamatuult saab tehtud hulk tööd. Aastaid töötas ta ka kataloogikonsultandina, olles lugejatega hästi sõbralik ja taskaalukas. Ka kolleegina on Mare asjalik, abivalmis, sõbralik.

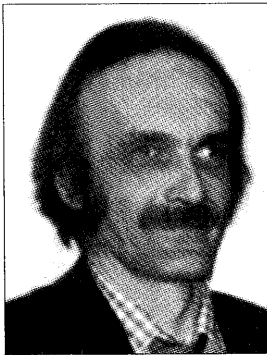
Vabal ajal meeldib Marele käia teatris, kontsertidel ja lugeda, lugeda. Võib-olla suur armastus raamatute vastu tõigi ta tööle raamatukogusse. Kuid Mares on peidus ka kirjanikuanne, mida ta ise pole eriti realiseerinud, küll aga pärandanud oma eesti filoloogist tütrele. Viimastel aastatel on ta otse vaimustuses reisimisest. Tähtsal kohal Mare elus on tema perekond ja kodu, tema “mõis” metsade vahel, kus ta saab olla vabas looduses. Suur armastus on tal lillede ja loomakeste vastu. Ema loodusearmastuse on pärinud “metsamehest” poeg.

Et kõike seda jõuda, on Marel veel üks meelisharrastus — ujumine, aastaringelt.

Jätkugu Sul, Mare, tugevat tervist ja rahulikku meelt veel paljudeks aastateks.

Kolleegid

HEIKI EPNER 50

Üritan seekord kõrvale jätta Heiki enda väited, et juubelikirjutis on nekroloogi eelproov või et üldse on ta siin juhuslikult, ja püüan oma pool sajan-dit vanaks saanud seltsimeest ja kaasvõitlejat siiski paari sõnaga iseloomustada.

Hoolimata tema loomuomasest soovist mitte esiplaanile jääda, tunnevad Heikit kõik inimesed raamatukogus, suur hulk inimesi ülikoolis ja veel paljud mujal Eestis. Lähemad kolleegid teavad veel üht-teist. Seda, et ta on tegelikult eesti filoloogiat õppinud ja seda kunagi ka meditsiinikoolis õpetanud, või et omal ajal, kui televiisoreid veel ise parandati, võis tema peale kindel olla, et ta paran-

damisega hakkama saab, või siis seda, et aeg-ajalt sõidab ta oma pisikese prantsuse autoga kuhugi Põhja-Eestisse vanemate kodukohta, ja siis on teda keeruline kätte saada.

Mitte et Heiki muul ajal alati käepärast oleks, kui teda vaja on, aga väikese otsimise ja järgijooksmisega saab ta enamasti raamatukogu pealt siiski üpris kiiresti kätte. Ja vaja on teda raamatukogus tegelikult kõigil alates riidehoidjatest ja lõpetades direktoriga.

Heikiga seoses tuleb kindlasti meelde Murphy seadus, mis ütleb, et igas organisatsioonis on keegi, kes teab, mis tegelikult toimub. Sellisena on ta ülikooli raamatukogule vajalik olnud ja sellest on need mitmed raamatukogu juhid, kellega ta koos on töötanud, ka alati aru saanud. Mitte küll raamatukogus, aga paar korda on tulnud ette ka selle Murphy seaduse esimene täiendus, mis lisab, et